

Cristians al mig del món

La crida divina a l'Opus Dei és la mateixa per a tots els seus membres. Simplement hi ha maneres diverses de viure la mateixa vocació cristiana segons les circumstàncies personals de cadascú.

29/09/2020

Laics i sacerdots

L'Opus Dei està constituït per un prelat, un presbiteri o clergat propi, i laics, tant dones com homes. A l'Opus

Dei no hi ha diferents categories de membres. Simplement hi ha maneres diverses de viure la mateixa vocació cristiana segons les circumstàncies personals de cadascú: solters o casats, sans o malalts, etc.

L'esperit de l'Opus Dei fa que cadascú compleixi les tasques i els deures del seu propi estat, de la seva missió a l'Església i a la societat civil, amb la perfecció més gran possible i buscant la identificació amb Jesucrist al mig del món, en les seves circumstàncies i en la seva professió.

La crida divina a l'Opus Dei és la mateixa per a tots els seus membres. També són idèntiques per a homes i dones les tres modalitats generals en què la vocació és personalitzada segons la disponibilitat (numeraris, agregats i supernumeraris).

A més dels sacerdots, alguns laics — homes i dones— viuen el celibat, com un do de Déu i per motius apostòlics:

són els numeraris i els agregats. Això els permet dedicar-se més a tasques formatives, sense modificar la seva condició laical, la seva situació professional ni la seva posició a l'Església i a la societat.

La majoria dels fidels de l'Opus Dei (actualment, al voltant del 70%) són els membres **supernumeraris**: es tracta en general d'homes o dones casats, per als quals la santificació dels deures familiars és una part primordial de la seva vida cristiana.

Els **numeraris** ordinàriament viuen en centres de l'Opus Dei, perquè les circumstàncies els permeten estar plenament disponibles per atendre les tasques apostòliques i la formació dels altres fidels de la Prelatura.

Algunes de les numeràries, denominades **numeràries auxiliars**, es dediquen —de manera prioritària (no exclusiva) i ordinària (no necessàriament sempre)—, amb el

seu treball professional, a l'atenció domèstica dels centres de l'Opus Dei, perquè les activitats d'evangelització de la Prelatura es desenvolupin en l'ambient que caracteritza una família cristiana. Assumeixen els mateixos compromisos de vida cristiana que els altres fidels de la Prelatura.

La decisió de demanar l'admissió a l'Opus Dei com a numerària auxiliar suposa la inclinació o el gust professional per les tasques de la llar i el desig d'adquirir la preparació adequada, si es procedeix d'un altre àmbit laboral. De la mateixa manera que les numeràries que s'ocupen d'aquestes mateixes tasques a la seu dels centres de l'Opus Dei, no ho fan com a empleades a casa aliena, sinó com les mares o les germanes de família a la mateixa casa.

Els **agregats** viuen amb les seves famílies, o on els sigui més

convenient per raons personals i professionals. Els sacerdots de la Prelatura provenen dels fidels laics de l'Opus Dei: **numeraris** i **agregats** que, lliurement disposats a ser sacerdots i després d'anys de pertinença a la Prelatura i de fer els estudis previs al sacerdoci, són convidats pel prelat a rebre les sagrades ordres. La seva labor sacerdotal es desenvolupa principalment al servei dels fidels de la Prelatura i de les activitats apostòliques que aquests promouen.

Ambient de família

Una característica de la fisonomia de l'Opus Dei és l'ambient de família cristiana. Aquest to familiar és present en totes les activitats que organitza la Prelatura. També es materialitza en l'escalf de llar dels seus centres, en la senzillesa i la confiança en el tracte, i en les actituds de servei, comprensió i

delicadesa en la vida quotidiana que intenten viure sempre. Tothom col·labora d'alguna manera en la cura material dels centres, però hi contribueix especialment el treball de les persones que s'ocupen de l'administració domèstica.

Nombre de persones de l'Opus Dei i algunes dades

Actualment formen part de la Prelatura al voltant de 92.900 persones, de les quals unes 2.095 són sacerdots. Del total de fidels, al voltant de la meitat són dones i la meitat homes.

Vídeos: [Històries de persones de l'Opus Dei i amics](#) (YouTube)

Incorporació a l'Obra

1. Cristians al mig del món

Déu ha volgut l'Opus Dei per fomentar al món la consciència de la

crida universal a la santedat, proporcionant —a tots els fidels que ho vulguin— formació cristiana i ajuda espiritual per dur a terme aquest ideal, tan lògic entre els catòlics. Perquè es complís aquesta finalitat, l'Església ha creat la Prelatura de la Santa Creu i Opus Dei, formada per sacerdots i laics, que cooperen orgànicament d'acord amb la guia pastoral del Prelat.

Aquesta Prelatura, com qualsevol altra circumscripció eclesiàstica, facilita una comunió particular dels sants, en la qual prenen part d'alguna manera totes les persones disposades a millorar la seva vida cristiana seguint aquest camí específic.

Pertànyer a aquesta Prelatura implica una manera concreta de ser cristians corrents al mig del món, i per això no consisteix a comprometre's a fer només

determinades prestacions, sinó que suposa un afany de tota la vida: es tracta, com afirmava sant Josepmaria, de fer l'Opus Dei sent un mateix Opus Dei, a través de l'activitat ordinària, individual, familiar i professional.

Els fidels de la Prelatura adquireixen el dret a rebre l'ajuda espiritual (mitjans de formació col·lectius i individuals; alguns sagraments, especialment el de la Penitència i l'Eucaristia; la paraula de Déu adaptada a les circumstàncies) i estan sota la jurisdicció del Prelat en tot el que fa referència a la missió de la Prelatura.

Les persones que, sense ser de l'Obra, participen en les seves activitats apostòliques, es beneficien, en efecte, dels béns espirituals de l'Opus Dei i poden contribuir a incrementar-los amb les seves bones obres, així com

ajudar en la seva missió amb el seu apostolat al mig del món.

Les persones que s'hi incorporen ho fan perquè estan convençudes que han rebut una crida divina. Per tant, la incorporació a la Prelatura es duu a terme de manera voluntària, amb llibertat i responsabilitat personals.

Els sacerdots incardinats en les diverses diòcesis no són fidels de la Prelatura; en canvi, es poden incorporar a l'Opus Dei a través de la Societat Sacerdotal de la Santa Creu, que és una associació de clergues pròpia i intrínseca a la Prelatura.

2. Requisits per a la incorporació a l'Opus Dei

Com que la incorporació a l'Opus Dei comporta un afany de caràcter vocacional, no pot dependre exclusivament de la voluntat de la persona interessada, sinó que l'Església ha d'intentar discernir si té

les condicions que permeten pensar que ha rebut aquesta crida, de manera semblant a les persones que aspiren a arribar al sacerdoci en una diòcesi.

A aquest efecte, els Estatuts de la Prelatura estableixen alguns requisits generals per a la incorporació i en preveuen la concessió per part del vicari regional.

Es requereix:

a) Ser fidel catòlic laic amb ús de raó i haver complert els divuit anys d'edat, és a dir, la majoria d'edat canònica.

b) Voler assumir les obligacions pròpies de la pertinença a l'Opus Dei com a numerari, agregat o supernumerari (aquestes distincions entre fidels fan referència en particular a la seva diversa disponibilitat habitual per dedicar-se

a les activitats apostòliques de la Prelatura, derivada de les diferents circumstàncies permanents de cadascú, sense que això comporti cap gradació de pertinença a l'Opus Dei).

La incorporació es fa mitjançant una declaració de voluntat per part de la persona interessada i una declaració per qui representa l'autoritat de la Prelatura en aquest acte, en presència de dos testimonis:

a) El fidel manifesta que vol estar sota la jurisdicció del Prelat per dedicar-se a l'única finalitat espiritual de la Prelatura i per complir tots els deures que comporta la pertinença a l'Opus Dei com a numerari, agregat o supernumerari;

b) El representant de la Prelatura declara que aquesta proporcionarà a la persona interessada una formació doctrinal-religiosa, ascètica i apostòlica assídua, i la cura pastoral per part del seu clergat, i que

complirà la resta d'obligacions atribuïdes respecte als seus fidels.

El fidel, amb la seva incorporació, passa a formar part de l'Opus Dei. El vincle de comunió amb la Prelatura que ha contret no afecta la seva relació jurídica amb la diòcesi a què pertanyia i a la qual continua pertanyent, ja que la incorporació no canvia ni la seva posició de fidel corrent a l'Església ni la seva condició de ciutadà corrent i, per tant, no es distingeix dels altres catòlics, els seus iguals.

3. Passos de la incorporació

Seguint l'experiència de l'Església, tant per garantir la llibertat de la persona interessada com per discernir si compleix les condicions personals necessàries, la incorporació a la Prelatura es duu a terme segons el procediment esglaonat que s'exposa a continuació.

1) **L'admissió**: per incorporar-se a la Prelatura, en primer lloc cal demanar-hi l'admissió. Només es té en compte la petició feta per escrit amb l'acord del director o la directora del centre de l'Opus Dei respectiu, dirigida a l'Ordinari de la Prelatura (al Prelat) competent.

Aquesta petició suposa la resposta afirmativa a la crida divina que la persona ha rebut; per això, a partir d'aquest moment, la persona interessada es considera un fidel de la Prelatura i s'intenta comportar com a tal, si bé no ha adquirit encara cap compromís de caràcter jurídic.

Quan algú demana l'admissió a la Prelatura, fa un pas de gran transcendència en la seva vida, ja que respon afirmativament al que està convençut que és un voler diví per a si mateix. La seva petició exigeix la decisió d'assumir el deure moral de fidelitat a la mateixa

vocació, que només decau en ella en cas que la persona interessada consideri en consciència que en realitat no era aquesta la voluntat de Déu.

Així doncs, quan algú sol·licita l'admissió a l'Opus Dei, està responent a una crida per sempre, però el deure de fidelitat és només amb Déu, sense que contregui encara cap vincle amb la Prelatura. Però el fidel, des de la petició d'admissió, viu de fet com un membre de l'Opus Dei i té dret a rebre de la Prelatura l'atenció pastoral i la formació adequada per complir el seu propòsit (i en la mesura que ho fa, se subjecta, lògicament, de manera anàloga a qualsevol altre fidel amb la seva diòcesi, etc., al règim de la Prelatura).

Passats sis mesos des de la petició, el vicari regional li pot concedir l'admissió. Abans, però, la Prelatura s'assegura que la persona

interessada actua amb plena llibertat. Ha de constar expressament, a més, que ha entès que la vocació a l'Opus Dei és de naturalesa secular, pròpia de fidels corrents, sense canvi d'estat, i que la cerca de la santedat comporta un compromís de treball seriós, que assegura la mateixa sustentació i permet contribuir al sosteniment de les tasques apostòliques.

2) **L'oblació**: una vegada la persona interessada ha estat admesa, ha de passar un any abans que el vicari regional li concedeixi la incorporació a la Prelatura (que a l'inici és només amb caràcter temporal). Per tant, des que la persona interessada demana l'admissió a l'Opus Dei fins que efectivament arriba a estar sota la jurisdicció del Prelat passa almenys un any i mig.

La primera incorporació — anomenada als Estatuts *oblació*— és

de caràcter temporal, per les mateixes raons relatives a la garantia de la llibertat i idoneïtat de la persona interessada: és vàlida fins al 19 de març següent (data triada en honor de sant Josep), i s'ha de renovar cada any. Per a la renovació —que s'ha de fer el 19 de març— cal el permís del vicari (que es presumeix). N'hi ha prou amb l'acte intern de voluntat de renovar-la i comunicar, a través del director del centre de l'Obra, que així s'ha fet.

Per a l'oblació es requereix la majoria d'edat canònica (divuit anys). Per tant, la petició d'admissió es pot fer a partir dels setze anys i mig. Fins als divuit anys no es pot fer aquesta petició sense el permís explícit dels pares.

3) **La fidelitat**: després de cinc anys de la incorporació temporal, el vicari regional (amb la confirmació del

Prelat) pot concedir la incorporació definitiva, anomenada *fidelitat*.

El caràcter definitiu del vincle de comunió amb la Prelatura materialitza el desig expressat des de l'inici i el determina jurídicament. Sant Josepmaria va preveure que, abans de fer la fidelitat, el fidel declari expressament davant de dos testimonis que es compromet, per la seva honradesa de cristià, a unes obligacions, ja implícites en el deure de fidelitat a la vocació, que tenen una rellevància especial per a l'Opus Dei, i que són concretament els següents:

a) Defensar la unitat espiritual, moral i jurídica de l'Obra.

b) Ajudar els altres, també els directors, amb la correcció fraterna.

c) Esforçar-se encara més per ser fidel a la doctrina de l'Església i a l'esperit de l'Obra, formant-se una

consciència recta mitjançant la petició de consell quan sigui necessari i actuant sempre amb plena llibertat i responsabilitat personals.

Bibliografia bàsica

Estatuts de la Prelatura de la Santa Creu i Opus Dei, nn. 17-27 y 59-66

A. VIANA, Introducción al estudio de las prelaturas, Eunsa, Pamplona 2006, pp. 99-101

A. DE FUENMAYOR – V. GÓMEZ-IGLESIAS – J.L. ILLANES, El itinerario jurídico del Opus Dei. Historia y defensa de un carisma, Eunsa, Pamplona 1989, pp. 469-474

F. OCÁRIZ, La vocación al Opus Dei como vocación en la Iglesia, en P. RODRÍGUEZ – F. OCÁRIZ – J.L.

ILLANES, El Opus Dei en la Iglesia.
Introducción eclesiológica a la vida y
el espíritu del Opus Dei, Rialp,
Madrid 1993, pp. 135-198

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/persones-
de-lopus-dei/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/persones-de-lopus-dei/) (06/08/2025)